

čené vyjímá z povinnosti pojistné, třebas jsou u nich jinak dány předpoklady § 1, ods. 1 potud, pokud nedostávají mzdu v hotovosti.

(Nález ze dne 3. prosince 1923 č. 1612).

Prejudikatura: Boh. 2209, 2601 a 2941 adm.

Č. 2944.

Ubytování vojska: I. * Nárok na náhradu za ubytování vojska jest i za účinnosti zákona o válečných úkonech z r. 1912 posuzovati podle zákonných předpisů platných pro dočasné ubytování vojska v míru. — II. Politicko-administrativní věci týkající se náhrady za takovéto ubytování přísluší podle § 2 zák. č. 218/1920 vyřizovati ministerstvu nár. obrany v dohodě s min. vnitra.

(Nález ze dne 3. prosince 1923 č. 1743).

Věc: Městská obec A. proti ministerstvu nár. obrany o náhradu za ubytování vojska.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: — — —

Podkladem nař. rozhodnutí byla žádost stěžující si obce za náhradu ubytování vojska v této obci provedeného v únoru 1919 do 20. dubna 1920. Touto žádostí obrátila se obec na vojenské úřady domáhajíc se rozhodnutí o svém veřejnoprávním nároku na náhradu za splnění povinnosti ubytovací. Obec tu zejména nežádala o nějaké prohlášení vojenské správy, zda chce či nechce plniti nějaký soukromoprávní závazek, a ježto ani žal. úřad o nějakém plnění z titulu soukromoprávního se nevyjádřil, bylo výrok jeho zkoumati jen jako rozhodnutí vydané o vzneseném nároku veřejnoprávním.

Pro ubytování vojska platí a platily také v době příchodu čsl. vojska do stěžující si obce ustanovení zákona z 11. června 1879 č. 93 ř. z., vztážně doplňujících jej zákonů z 25. června 1895 č. 100 ř. z. a ze 7. dubna 1920 č. 248 Sb., a to bez ohledu na to, byli-li tou dobou v účinnosti zákon o válečných úkonech ze 26. prosince 1912 č. 236 ř. z. či nikoli, neboť § 21 posléze cit. zákona výslovně stanoví, že i za účinnosti jeho vztahují se na ubytování vůbec zákonná ustanovení, která platí pro dočasné ubytování v míru a že náhrada za ně bude dána podle dotčených zákonů.

Podle § 38 cit. zák. z r. 1879 jest přechodné ubytování vojska břemenem na obci ležícím, za které dává správa vojenská náhradu tímto zákonem vyměřenou. Jestliže nyní obec opírajíc se o to, že nebyly zachovány se strany vojska předpisy v cit. zákoně uvedené, domáhá se na vojenské správě náhrady větší, jde o rozhodování v záležitostech ubytovacích, jež podle § 20 cit. zák. přísluší politickým úřadům správním a v poslední instanci ministru zeměbrany, t. j. nyní mno.

Tento zákonný předpis doznal však změny zákonem z 31. března 1920 č. 218 Sb., jenž v § 2 stanovil, že politicko-administrativní věci,

o jakouž zde nesporně jde, týkající se ubytování vojska, přísluší vyřizovati mno v d o h o d ě s min. vnitra.

V přítomném případě však, jak ze spisů i ze znění nař. rozhodnutí je patrné, rozhodlo o žádosti stěžující si obce mno samo bez předchozí dohody s min. vnitra.

K takovémuto samostatnému rozhodování nebylo však žal. ministerstvo kompetentním, pročež slušelo rozhodnutí jeho zrušiti pro nezákonnost.

Č. 2945.

Živnostenské právo: I. Úřad může svůj úsudek o místní potřebě koncese živnostenské založiti též — bez zvláštního šetření — na své úřední znalosti místních poměrů. — II. Odepření koncese jednomu žadateli není nezákonné již proto, že jinému pozdějšímu žadateli byla koncese udělena. Na časové pořadí, v jakém žádosti byly podány, není při tom úřad vázán.

(Nález ze dne 3. prosince 1923 č. 3756.)

V ě c: Vil. K. v S. proti zemské správě politické v Praze o koncesi hostinskou a výčepnickou.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Výměrem osp-é v Č. B. z 19. srpna 1922 byla Vilému K. odepřena koncese k provozování živnosti hostinské a výčepnické v domě č. — v S. Nař. rozhodnutím nevyhověl žal. úřad odvolání z toho podanému, již z toho důvodu, že potřeba obyvatelstva v 3. této živnosti nevyžaduje, neboť jest v obci již jeden hostinec.

O stížnosti na toto rozhodnutí podané uvážil nss toto:

Především vytýká stížnost, že nař. rozhodnutí jest nejasné a neúplné. St-1 usuzuje ze slov »již z toho důvodu«, kterých bylo v odůvodnění nař. rozhodnutí užito, že kromě nedostávající se potřeby obyvatelstva byly tu ještě jiné důvody, z nichž bylo odvolání zamítnuto. Stížnost spatřuje vadu řízení v tom, že tyto důvody nebyly v rozhodnutí uvedeny a dovozuje, že následkem tohoto opomenutí bylo st-li znemožněno zaujmouti k nim stanovisko a proti nim se brániti.

Takovýto výklad nař. rozhodnutí neshledal soud správným. Z odůvodnění rozhodnutí jde, že úřad především zkoumal, jak jest mu v 3 odst. § 18 ž. ř. uloženo, zda potřeba obyvatelstva vyžaduje, aby byla st-li žádaná koncese udělena, dospěl však k závěru, že této koncese není třeba, poněvadž v obci se provozuje již jedna živnost hostinská a výčepnická. Úřad vycházejí z toho, že nedostatek potřeby obyvatelstva sám o sobě jest dostatečným důvodem pro odepření koncese hostinské a výčepnické zamítl odvolání st-lovo z tohoto důvodu, aniž považoval za potřebno zkoumati, není-li tu snad ještě nějaká jiná překážka, která by bránila udělení žádanou koncesi. Z toho jest zřejmo, že výklad, jaký dává stížnost znění nař. rozhodnutí, není správný. Úřad uvedl v nař. rozhodnutí důvod, z něhož st-li odepřel koncesi; tento důvod zákon uznává za rozhodující a následkem toho sám o sobě dostačuje pro odepření koncese, což stížnost vůbec nepopírá. Není tedy žádnou vadou, že v rozhodnutí nebyly uvedeny ještě důvody další.